

tingsvalgkredsene af 24. December 1894 til velvillig Prøvelse og til hurtig Fremme.

Konseilspræsidenten (N. Neergaard): Nærværende Forslag hører ind under min højtærede Kollega, Indenrigsministerens Omraade, men inden Forhandlingen skrider videre frem, vil jeg gøre en kort Bemærkning angaaende den Fremstilling, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) gav af de Forhandlinger, der i afvigte Efteraar blev førte af Regeringen med de forskellige Grupper. Det ærede Medlem har Ret i, at disse Forhandlinger blev førte, og ogsaa Ret i, at Regeringen fremsatte forskellige Alternativer, og deriblandt det, at gaa til en midlertidig Valgkredsordning, som skabte omtrent lige store Kredse under Hensyn til Befolkningstæthed og Vælgertal, uden at der forud var foretaget nogen Grundlovsendring. Regeringen erkendte imidlertid, at dette Alternativ var irregulært, og det var derfor en Forudsætning for den Forhandling, Regeringen førte med Grupperne om Gennemførelsen af en saadan Ordning, at alle Grupper var enige derom, og som ærede Medlemmer, der deltog i disse Forhandlinger, ville erindre — jeg husker ikke, om det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) personlig deltog deri —, erklærede Regeringen udtrykkeligt, at hvad dette Alternativ angaar, kunde man fra Regeringens Side ikke inklade sig paa at gaa videre dermed, undtagen alle Partier var enige. Allerede deri laa fra første Færd, at Regeringen ikke kunde nøjes med et Flertal for Gennemførelsen af en saadan Ordning og altsaa heller ikke kunde, hvad det ærede Medlem mente havde været rigtigt, gaa energisk frem for at søge at bryde Modstanden hos større eller mindre Dele af Rigsdagens Afdelinger, men at Regeringen maatte betragte denne Udvej som opgiven, hvis ikke alle sluttede sig dertil — ved „alle“ mener jeg selvfølgelig ikke hvert enkelt Medlem af Rigsdagen, men alle Partier.

Det viste sig nu ved Forhandlingerne, at Regeringen vel fik Tilslutning fra Bestyrelserne for Folketingets forskellige Grupper, men jeg maa dog hertil bemærke for det første, at denne Tilslutning var betinget og for nogle Grupperes Vedkommende endog udtrykkelig betinget af, at der kom en almindelig Tilslutning fra alle Partier i Folketing og Landsting, dernæst, at der for Tingets største Partis Vedkommende, nemlig Venstrereform-

partiets, vel blev givet Tilslutning af Bestyrelsen, men at det ved en paafølgende Forhandling, der fandt Sted i selve Partiet, viste sig, at der var en ikke ringe Del af Partiets Medlemmer, som nærede Betænkeligheder ved at følge denne Fremgangsmaade. Der var altsaa vel ikke nogen Hindring fra Folketingets Side, men dog heller ikke nogen absolut Enstemmighed henede.

Sagen strandede paa Landstinget. Det viste sig nemlig klart, at den fornødne Enighed ikke var til Stede der, idet Bestyrelserne for to af Landstingets Partier, to Partier, der tilsammen danne Flertal i Tinget, nemlig de Frikonservative og Højre, erklærede efter Forhandling med deres Partier, at de ikke kunde billige denne Fremgangsmaade. Dermed var den ubetinget bortfalden.

Men jeg har ønsket at gøre den Bemærkning, jeg gjorde før, for at paapege, at der heller ikke henede var fuldstændig Enstemmighed, men den Dissens, der viste sig her, var dog ikke stærk nok til, at Sagen vilde være strandet paa Folketinget. Hvis der havde vist sig Enighed blandt Landstingets Grupper, var denne Dissens formentlig ikke saa stor, at Sagen ikke kunde være ført igennem. Sagen strandede altsaa paa de to konservative Grupper i Landstinget, men vel at mærke, den Tilslutning, som var given henede fra, kunde heller ikke opretholdes undtagen under den givne Forudsætning: at alle Partier var enige.

Indenrigsministeren (Berntsen): Som Indenrigsminister burde jeg maaske takke de ærede Forslagsstillere for det foreliggende Forslag, thi det gaar jo ud paa, at lette Indenrigsministeriet et Arbejde, der ganske naturligt paahviler det. Jeg maa dog bemærke, at jeg ikke har anmodet Forslagsstillerne om at fritage mig eller Indenrigsministeriet for et Arbejde, der paahviler os.

Det forekommer mig, at det Forslag, her foreligger, er overflødigt. Først maa man efter min Formening være enig om, hvorledes man vil ordne Valgkredsspørgsmaalet. Er man enig om at ville have 50 nye Valgkredse, hvilket vilde blive en Følge af, at man strengt vilde opfylde Grundlovens § 32, skal Arbejdet med Kredsfordelingen indrette sig derefter. Og bliver man enig om at gaa Grundlovsendringens Vej, som der jo har været Enighed om i dette Ting, maa man foretage Valgkredsinddelingen derefter. Forslaget